

tringer, som jeg vilde ønske, at man ikke vilde bruge. Jeg giver overordentlig meget for Vælgenes Stemme, men ikke for en Politiker, der fører os ind i en Situation, hvor han hos Befolkningen vækker Haab om, at den skal komme til at afgive sin Stemme og derigjennem bære det, som de ville føre igjennem, naar han selv veed, at der aldrig vil blive Leilighed for Vælgenes til at afgive deres Stemme, og jeg giver Intet for Paaberaabelsen af den moralske Kraft, naar man gjør det umuligt for Befolkningen at bruge den moralske Kraft indenfor den Kamme, som man maa sige sig selv, at Kampen skal føres, nemlig indenfor Forfatningen. Tværtimod, meget mere end det ærede Medlem og de ærede Medlemmer, som i sin Tid have talt saa meget derom, holder jeg paa, at det, der vil og skal bære det demokratiske Element op i Danmark, er netop Folkets moralske Kraft. Det er netop i Tillid til den moralske Kraft, som jeg tror er langt større, end de Herrer maaske antage, at jeg tror, at jeg er overbevist om, at denne Sag vil vore frem her i Landet, men det, som jeg bebrejdede dem, som for Liden staa imod eller ville følge en anden Politisk end den, vi for Dieblisset ville følge, er netop det, at de rive Grundlaget bort fra Befolkningen og gjøre det umuligt for den at anvende sin moralske Kraft, netop fordi de ved at gaa den Vej, som de foreslaa, ville føre os ind i Forhold, hvor Forfatningen ikke er med. Altsaa siger jeg: Paavis et forfatningsmæssigt Middel, paavis en forfatningsmæssig Grund, hvorpaa man vil føre en saadan Finantslovsnegtelses Politisk igjennem, og da er jeg overbevist om, at de Herrer ville have det store Flertal her i Folkethinget med sig. (Udbrydelse) Ja, de Herrer slippe ikke saa let bort derfra, det ærede Medlem og de ærede Medlemmer, der ville gaa den Vej, maa gjøre mig den Tjeneste at vise mig, hvortil de sigte, thi ellers kommer man let til at tro Et af To, enten at den hele Politisk slet ikke er gjenomtænkt, og at det virkelig gaar de ærede Medlemmer, som det f. Ex. gaar det ærede Medlem for Slagelse (Tauber) og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at de blive bange, saa snart der er Tale om Muligheden af, at Finantsloven kunde blive negtet, eller ogsaa kommer man til at tro, at Meningen er at nægte Finantsloven nogle Gange, og da, naar man har set, at de Midler, hvorigjennem man vilde føre Sagen videre, ikke ere tilstede, men at de glippe, at begynde at forhandle, som vi nu allerede have begyndt; det vil altsaa sige, det er et Nederlag, en Udmægelse for Folkethinget at bringe det dertil, at det danske Folks Repræsentanter, efterat have talt store Ord og at have nægtet Finantsloven, skulle efter eet eller halvandet Aars Forløb — jeg veed ikke, hvornaar de Herrer have tænkt sig, at Midlerne kunne slippe, og jeg veed over-

hovedet ikke, om de have nogle — begynde den Forhandling, som vi have begyndt i rette Tid, men som de ville begynde for sildig, og som de maatte begynde ydmyggelbedende. Jeg siger, en af Delene maa være Tilfældet, men det er muligt, at jeg i begge Henseender tager feil, thi det er muligt, at der er Noget bagved, og er der Noget bagved, have de Herrer virkelig en Vej, som de kunne gaa, hvorigjennem de kunne føre Sagen igjennem ved nu at nægte Finantsloven under de nuværende Forhold, vide de, hvad de derefter ville gjøre, og have de gjenomtænkt denne Mulighed, saa lad os faae det at vide, men have de ikke en saadan Vej, saa maa de ikke raade Andre til at følge dem eller bede Flertallet ikke stemme mod Finantsloven, for at de ingen Fortræd skulle gjøre, men de Herrer maa ogsaa undskyldte, at hvor megen Lyst vi end kunne have til at gaa den samme Vej som de, saa kunne vi ikke gjøre det, saalænge vi ikke se, hvad det skal føre til. De Herrer kunne forstaa, at vi naturligvis gjerne ville gjøre det, det er Noget, som maaske hos en stor Del af Befolkningen vilde vinde Sympathi, og jeg bebrejder Ingen i Befolkningen, at den har denne Sympathi. Den umiddelbare Følelse siger: Regjeringen har udstedt en provisorisk Finantslov og derfor nægte vi Finantsloven. Det er overmaade let at gaa med den umiddelbare Følelse, det er Veien til Popularitet, Ros og Anseelse; men det ærede Medlem vil indrømme, at det er virkelig noget meget Underordnet eller bør i alt Fald være det; for dem, hvem det i en saa alvorlig Situation som nu er betroet at tage en afgjørende Beslutning paa Folkets Vegne, maa et saadant Hensyn være ligegyldigt, og det er, synes jeg, ligegyldigt for Flertallet af Venstre. Det, som det for os kommer an paa, er, om vi nu i Aften ved den Beslutning, vi her tage, tage en Beslutning, hvorigjennem vi kunne fortsætte Kampen for Folkets Ret og Kampen med det, vi hidtil have bekæmpet paa Lovens Grund, eller om vi ville gaa ind paa en Vej, der om kortere eller længere Tid vil føre det danske Folk til den bitterste Skuffelse. Jeg har selv understrevet det Program, som det ærede Medlem talte om, hvori Folkethingets Flertals Medlemmer sagde til Vælgerne, at det var Uholdenhed og Fasthed, det kom an paa, og at det først og fremmest var de Midler, der kunde bruges paa Thinge, og da først tillige andre Midler, der skulde anvendes, og hvortil det i Henhold dertil sagde til Vælgerne: I kunne stole paa os. Men jeg siger til det ærede Medlem, at den, der her i Aften stemmer for en Politisk, stemmer for en Beslutning, hvis Konsekventer han ikke kan overse, og hvis Følge han ikke er i Stand til at beregne eller at give Forklaring om, som han maaske ogsaa stemmer for i Haab om ikke at blive i Flertal, den har ingen Ret til at sige til det danske Folk: I kunne